

LESBRIEF

BIJ **VOOR JOU ALLES**
VAN **PAULIEN WEIKAMP**

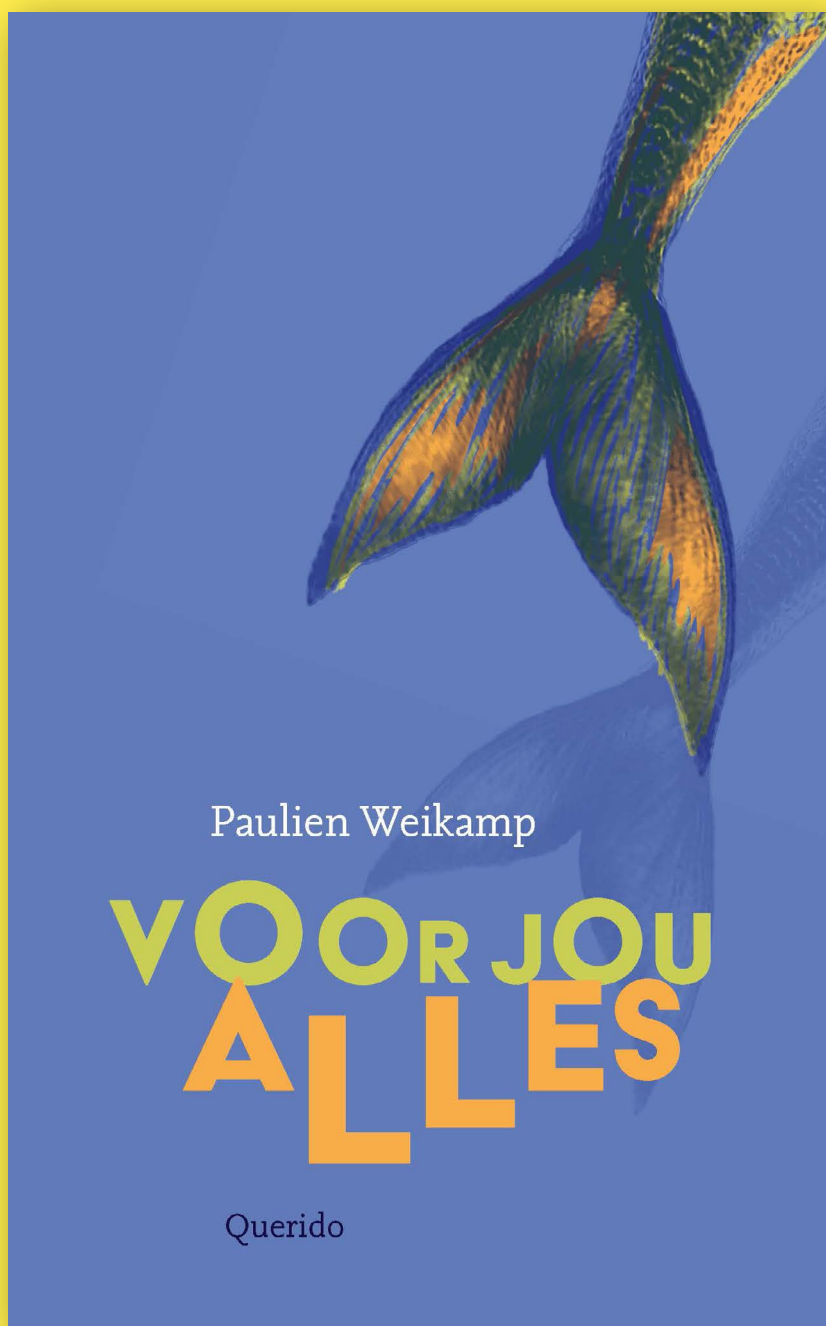
Jonge Jury 2027

REALISTISCH

**VRIENDSCHAP
TRAUMA & MENTALE GEZONDHEID
IDENTITEIT & JEZELF WORDEN**

LEESFRAGMENT 1

Voor jou alles van Paulien Weikamp

Merel heeft sinds kort verking met Joris, waar ze eigenlijk niet helemaal achter staat. Ze voelt misschien wel meer voor Elvis, die ze pas heeft ontmoet. Hij is van oorsprong Malinees en hangt weleens met een groepje vrienden op het pannaveldje in haar buurt. Ze noemen het groepje de ‘wolven’. Het verhaal gaat dat dit groepje achter een serie inbraken zit, die de laatste tijd in de buurt plaatsvinden.

We fietsten naar school, het was druk op het fietspad, Imme reed een heel eind voor me.

Misschien moest ik het tegen haar zeggen. Over Elvis.

Ik vertelde altijd alles aan Imme.

Imme was de enige die wist dat ik een schriftje vol verhalen had én de enige die ik iets had laten lezen. Ze wist dat ik bang was voor kwallen. Ze wist van die ene keer dat ik zeker wist dat mijn ouders gingen scheiden. Dat ik niet moest huilen toen mijn opa doodging, en toen ik hem in de kist zag liggen, ik misselijk werd van dat rare dode gezicht dat helemaal niet meer leek op de man die ik kende. Ik had haar zelfs bijna verteld over die ene avond. Die avond van het feestje.

Wat zou ik haar dan vertellen over hem? Over Elvis? 'Imme, weet je nog dat jouw burens een uitwisselingsstudent uit Malaga op bezoek hadden? Die jongen met dat ziek knappe gezicht? Hugo, zo heette hij. Weet je nog dat wij niks durfden te zeggen als hij voorbijfietsde? Maar toen ging ik logeren bij jou omdat mijn ou-

ders met Sam een weekendje naar Maastricht gingen. Weet je nog dat we de hele avond kletsten over Hugo en dat we hem toen buiten in de tuin zagen staan? Hij rookte een sigaret en jij klom uit jouw slaapkamer-raam, via het balkon en hup, je liep zo de tuin van de burens in en ging naast hem staan praten. Dat jij zoiets durfde!’

Imme fietste nog steeds voor me, we reden over de stoep vlak bij school, en ik keek naar haar huppelende staart.

En dan zou ik zeggen: ‘En nu durf ik het ook. Ik durf ook midden in de nacht met een wildvreemde jongen te praten.’

En dan zou Imme zeggen: ‘*Chica!* Ik ben trots op je.’

Ik maakte vaart om naast Imme te fietsen maar toen draaide ze haar hoofd om. ‘Wist je dat er gisteravond bij Seppe is ingebroken?’

‘Wat? Bij Seppe?’ In een flits zag ik dat grote huis voor me, de goudkleurige staven op de trap, de gigantische woonkamer. Daar was vast veel te halen.

Imme legde haar hand op mijn arm. ‘Mijn moeder drinkt wijn met Seppes moeder. Het hele verhaal stond vanochtend in de groepsapp van de wijnwijven.’

‘Wat hebben ze meegenomen?’

‘Twee kettingen, en een fles dure drank van Seppes vader.’ Imme zuchtte. ‘En vast nog veel meer.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Jezus, wat een eikels.’

Imme snoof. ‘Iedereen zegt dat het die gasten zijn.’

Van het pannaveldje. Je weet wel, de wolven.'

Ik kon ook niks zeggen.

Over Elvis.

Na school fietsten we met een bende vijfdeklassers naar het winkelcentrum. Pieter was er ook bij, Joris zag ik niet.

Toen de voorsten remden bij de McDonald's, stopte mijn hart met kloppen.

Shit.

De McDonald's.

We gingen supervaak op dinsdag naar de McDonald's.

Waarom had ik daar niet eerder aan gedacht?

Dan had ik op school al kunnen zeggen: *Ik heb heel veel huiswerk, ik kan niet.*

Of: *Ik ben ongesteld en voel me niet zo lekker.*

Of: *Ik heb vandaag wiskundebijles, was ik vergeten.*

Maar nu was ik te laat, nu moest ik gewoon mee.

We schoven zoveel mogelijk stoelen aan één tafel, we bestelden Flurries en ijskoffie, we lachten om elkaar en om de brugpiepers die niet binnen durfden te komen omdat wij er al zaten. Ik deed enorm verschrikkelijk mijn best om niet naar Elvis te kijken, maar telkens gleed mijn blik naar de hamburgers. Daar stond-ie. Hij had me nog niet gezien, maar nog even en hij zou mijn kant op kijken. Dan zou hij zwaaien. Imme

zou zeggen op een manier alsof ze een hap poep had genomen: 'Ken jij hem?' Ik zou zeggen: 'Tuurlijk niet.' Dan zou Elvis naar me toe komen en zijn hand op mijn schouder leggen. 'Was gezellig gisteravond.'

Imme zou nooit meer met me praten.

Ik keek met een schuin oog naar haar. Misschien geloofde Imme wel echt wat in de app van de wijnwijven stond. Misschien dacht een piepklein deel van haar dat het waar was, dat het ook Elvis en zijn vrienden waren die uit Cato's huis de ring van haar moeder en het gouden fotolijstje met de foto van twee pasgeboren psychopaatjes hadden gejat.

Na een tijdje stootte Imme me aan. 'Heb je die nieuwe jongen gezien? Bij de hamburgers.'

Veel te snel zei ik: 'Nee, niet.'

'Ziet er leuk uit.'

'O.' Ik nam een slok van mijn ijskoffie maar van de opluchting kreeg ik het nauwelijks doorgeslikt. Imme wist natuurlijk niet dat Elvis een van de wolven was. Hoe moest ze dat weten? Ik wist het ook niet toen ik hem voor het eerst ontmoette.

'Oooo,' Imme rolde met haar ogen. 'Jij denkt natuurlijk alleen maar aan Joris.' Ze slurpte een slokje Flurry naar binnen. 'Waar is hij eigenlijk?'

Terwijl ik zei: 'Hij komt vast zo,' gleden mijn ogen weer naar Elvis.

Precies op dat moment keek hij terug.

Hij knikte.

Een glimlach gleed over zijn gezicht.

En alles stopte.

Alles stopte meteen.

De geluiden van de anderen, het geslurp van Imme, de muziek die iemand op zijn telefoon liet horen, mijn gedachten.

Totdat hij mijn blik losliet, handig de hamburgers omdraaide en lachte om een grap van een collega. Totdat ik moest lachen om Pieter die bizar grappig uit de hoek kon komen.

‘Tering! Ik moest fucking nablijven van die gozer. Wat een eikel! Ik mocht niet eens op mijn telefoon! Wedden dat mijn chick nu denkt dat ik haar heb lopen ghosten.’ Met grote passen liep Joris naar me toe, greep me bij mijn elleboog en kustte me op mijn mond. ‘Hier ben ik, hoor. Ik ben je niet vergeten.’

Soms moest je zo snel schakelen dat het niet lukte, zoals in mijn vaders auto, dan hoorde je het metalige geschraap van een haperende versnellingsbak.

Mijn hersenen haperden.

En het geluid dat ik produceerde was net zo hoog gil-lend als dat van een echte versnellingsbak.

Joris begon keihard te lachen. ‘Schatje toch!’ Hij knokkelde op mijn hoofd. ‘Dacht je echt dat ik je had laten zitten?’ Hij legde een arm om me heen. ‘Liefvie, *don’t worry.*’

Ik kroop onder Joris’ arm vandaan en probeerde zo

te ademen dat je kon merken dat ik hartstikke blij was om Joris te zien.

Hij trok me naar zich toe en hup daar ging zijn arm weer over mijn schouders. 'Gaan we zo naar mij?'

Nee.

Ik wilde nee zeggen.

Maar mijn stem had zich verstopt achter mijn gedachten. Je kunt niet nog een keer nee zeggen. Dat is te raar. Iedereen wil met Joris mee naar zijn huis. Dus jij ook. Kom op, Merel. Kom op.

Joris lachte ongemakkelijk. 'Merel?' Hij zei het hard. Te hard. De gesprekken van de anderen stokten. Het leek net of zij publiek werden en Joris en ik op het podium stonden en moesten inzetten voor een lied, maar de juiste noot niet vonden. Ik probeerde te lachen maar ik had het gevoel dat mijn lippen er iets totaal anders van maakten dan een lach.

Twee meisjes, ook uit de vijfde, die er precies hetzelfde uitzagen maar geen zusjes waren, begonnen te giebelen.

Kut.

Joris pakte mijn hand en kneep erin. 'Kom, we gaan.'

Ik keek naar Imme, liet mijn hoofd schuin hangen zoals ik haar zo vaak had zien doen, legde mijn armen op Joris' schouders, boog voorover en zoende hem vol op zijn mond. De stoppels op zijn lippen prikten tegen mijn lippen. Ik proefde de smaak van Red Bull. Ik snoof zijn aftershave op. En ik hield het wel drie se-

conden vol. Ik liet pas los toen Joris' tong op zoek ging naar die van mij en een ijselijk giljetje in mijn achterhoofd er zich mee ging bemoeien. *Nu stoppen.* Ik trok mijn hoofd een piepklein stukje naar achteren en verzoon: 'Mijn moeder werkt tot laat, dus helaas... Ik moet koken.'

De stemmen rondom ons waren allang weer op normaal volume. Iedereen zat te kletsen. Iemand schreeuwde iets wat ik niet kon verstaan, een golf van gelach gleed over me heen. Ik knikte. Ik had alles bij elkaar gelogen, mijn moeder wilde niet dat iemand in ons huis kookte behalve zichzelf, maar dat maakte me geen reet uit. Ik had het gedaan. Ik had Joris gekust. Ik had het zelf gedaan. En ik leefde nog steeds.

Joris likte over zijn lippen en keek naar me alsof ik een schattig pasgeboren hertje was. 'Tot morgen.'

Ik stond op, stapte drie passen naar achteren, zei 'tot morgen' terug, trok mijn jas van de leuning en draaide me om.

Toen ik al bijna bij de uitgang was hoorde ik dat Imme achter me aan was gelopen.

'Merel, wacht even.' Ze pakte mijn hand en kneep erin, haar stem klonk serieus toen ze vroeg: 'Gaat alles goed?'

Ik knikte. 'Tuurlijk.'

'Waarom ga je dan nu al naar huis?' Haar ogen bewogen van links naar rechts, alsof ze naar iets op zoek was op mijn gezicht, maar het niet kon vinden.

Ik haalde mijn schouders op. 'Gewoon.'

'Er is niks met Joris, toch?'

Heel even schoot door mijn hoofd: zou ik haar vertellen dat ik het koud krijg van kussen met Joris? Dat dat de echte reden was dat ik naar huis wilde? Maar dan zou zij vragen waarom. En dan zou ik iets moeten verzinnen voordat de gedachte aan die afschuwelijke collega van mijn moeder op de bank van mijn ouders mijn hele hoofd in beslag zou nemen. Snel schudde ik mijn hoofd. Nee, niks aan de hand met Joris.

Immes ogen veranderden van donker- naar lichtblauw alsof iemand daarbinnen een lampje had aangedaan. 'Hij is zo knap, Merel. Ongelooflijk dat je met hem bent. En hij vindt jou ook echt leuk. Gefeliciteerd. Je hebt verkering.'

Ik knikte. Gefeliciteerd. En toen zei ik: 'Ik moet gaan.'

'Je hoeft toch niet echt te koken?'

'Hahaha, nee. Natuurlijk niet. Ik ga het niet tegen Joris zeggen, ik ben al nerdy genoeg maar ik heb morgen een wiskundetoets en meneer van Dussen heeft vandaag nog een extra paragraaf opgegeven.' Dat was echt waar.

'Frans van Dussen is een eikel.'

'Yep.'

Imme toverde een verschrikkelijk bange grimas op haar gezicht. 'Ik ben doodsbang voor Frans van D..'

'Ik dus ook.'

LESMATERIAAL BIJ VOOR JOU ALLES

VAN PAULIEN WEIKAMP 8888

OPDRACHT 1 - (NIET) PRATEN OVER PROBLEMEN

Lees het fragment.

- Je merkt in dit fragment dat er een aantal dingen zijn waar Merel mee zit of waar ze bang voor is. Noem drie dingen die haar dwarszitten.
- Vind je Merels gepieker herkenbaar? Denk jij bijvoorbeeld veel over dingen na? Zeg jij meteen waar je mee zit of juist niet? Wat helpt jou dan? Bedenk twee tips voor Merel.

CREATIEVE OPDRACHT

Maak een moodboard bij Merels gedachten in dit leesfragment.

OPDRACHT 2 - WRAAK

Werk samen met een klasgenoot. Denk hardop na over de volgende vragen en leg je antwoord steeds aan elkaar uit.

- Imme en Merel nemen wraak voor wat Martin (een collega van Merels moeder) haar heeft aangedaan. Wat vinden jullie van wat Imme en Merel doen en hoe ze het aanpakken?
- Vinden jullie het goed om wraak te nemen als iemand je iets heeft aangedaan?
- Kun je begrijpen dat Merel niks over Martin heeft verteld aan haar ouders?
- Merel denkt dat haar ouders haar verhaal niet willen horen. Denk je dat ouders zoiets inderdaad niet willen weten?
- Welk lied of muziekstuk vind je passen bij wat Merel overkomen is en hoe ze zich toen voelde?
- Welk nummer past goed bij Merel aan het eind van het boek en hoe het dan met haar gaat?

OPDRACHT 3 - FIGHT, FLIGHT, FREEZE OR FAWN

Bij paniek of acute stress, kunnen je lichaam en hersenen overschakelen op manieren om te overleven: vechten, vluchten, bevriezen of pleasen/aanpassen. Dit gebeurt automatisch, je kunt er niks aan doen en het is niet jouw schuld.

- Bij de aanranding door Martin en bij seksueel contact met Joris bevriest Merel. Wat vindt ze hier zelf van? Geef één of twee bewijzen uit de tekst bij je antwoord.
- In het kantoor van Merels moeder ontstaat ook een stresssituatie. Hoe reageert Merel nu? En Imme? Kies uit vechten, vluchten, bevriezen of pleasen.
- Wat vinden ze daar allebei achteraf van?
- Heb jij weleens een situatie meegemaakt waarin je bevroor (of vocht, vluchtte of pleasede)? Hoe voelde dat op dat moment? En achteraf? (Natuurlijk mag je dit antwoord voor jezelf houden.)

OPDRACHT 4 - VOOROORDEN EN VERDENKINGEN

Elvis en zijn vrienden krijgen te maken met vooroordelen en valse verdenkingen.

- Waardoor worden Elvis en zijn groepje zo beoordeeld en verdacht, denk je?
- Vind je dat terecht?
- Zouden jongens met een oorspronkelijk Nederlandse achtergrond die met een groepje rondhangen ook te maken krijgen met vooroordelen?
- En hoe zit dat bij meisjes met een Nederlandse achtergrond? En met een niet-Nederlandse achtergrond?

OPDRACHT 5 - IN GESPREK

Ga in groepjes of klassikaal in gesprek over de volgende vragen. Onderbouw je antwoord steeds met argumenten.

- Voor welke doelgroep is dit boek volgens jullie bedoeld?
- Krijgen alleen meisjes te maken met seksueel grensoverschrijdend gedrag?
- Hoe kun je zorgen dat je niet over iemands grenzen gaat?
- In hoeverre zijn jullie het eens met de volgende twee uitspraken van Imme:
'Als je geen sorry kunt zeggen dan kun je net zo goed naar de woestijn verhuizen want zonder sorry sta je altijd alleen.' (p. 194)
'Nare geheimen moet je zo snel mogelijk delen, anders gaan ze stinken. Leuke geheimen, die kun je zo lang bewaren als je wilt.' (p. 196)
- Wat vind je van de vriendschap tussen Imme en Merel?

IS DIT BOEK JOUW FAVORIET?

Breng jouw stem uit via jongejury.nl/stemmen

JONGE JURY DOORLEESTIPS

Genoten van dit boek? Dan wil je deze niet missen:

De gele scooter – Elle van den Bogaart

Wat doet een heftige gebeurtenis als verkrachting met het slachtoffer, de dader en een getuige?

Nog 27 dagen leven – Maren Stoffels

Lissa is ongeneeslijk ziek en begint in haar laatste dagen met een nieuwe vriend aan een legendarische ruilactie.